

HISSANT LA PLOMA

ENTRETEMPS

I

Cada moment apareixen davant els nostres ulls més proves de què l'estiu s'està acabant. No n'hi ha prou que a la televisió ens diguin que aquest dia o l'altre comença oficialment la tardor, d'altres fenòmens ens ho testimonien de manera més contundent. Cada vegada hi ha menys gent, fins arribar al moment en què certs llocs del poble és possible posar-se a escoltar com canta algun ocell, o com alguna onada embesteix furiosa contra les roques. Fa uns dies això no ho podíem fer, ja que la gran concentració de gent que suportava el poble emetia un soroll que ho envaïa tot. Fa menys calor, comencen a apareixer els abrigalls, alhora que van desapareixent cada vegada més els banyistes. El mar pel seu cantó es manté calent degut a l'energia acumulada al llarg de tot l'estiu, però qualsevol dia ens sorprendrà amb un fort temporal. Alhora que d'estiuajants, els carrers s'han buidat també d'infants, que han tornat a les seves tasques escolars. Amb la gent se'n va el tràfic i l'excés de treball, i ens deixa amb la satisfacció pel treball fet, i amb les butxaques plenes, suposem, per a aguantar el llarg hivern. Continuen les obres de l'emissari, i de l'Ajuntament, ...i del polisportiu, i ara la gent es preocuparà més del que tarden a acabar-se aquests projectes, que pas dels problemes d'aigua que es patien fa dos mesos. Alguns parlaran de què si la temporada s'allarga, de què si el turisme d'hivern, mentre que d'altres aprofiten «impasse» per a fer les seves vacances. El futbol tornarà a ésser el tema que dominarà les converses de cafè. I a l'interior que?, perquè a l'interior és la part més obligada del poble -l'Escala és sobretot vila marinera- però el camp, els recs de la plana que a l'ombra dels arbres conflueixen cap al golf, els pagesos i els tractors, tots ells menys traumatitzats per l'estiu que la resta del poble, també veuen com aquest, irremissiblement els abandona. Al fons, el Montgrí reposa sobre la plana, totalment aliè als «overbookings», «movidas», «rollos», interessos creats, flames d'Empúries'92, etc. etc.

II

La fressa del trepig de les fulles seques; el poder veure cel, ara d'un blau més esmorteït, pels forats que queden entre les branques cada cop menys atapeïdes; el canvi d'olor de l'aire i de la lluminositat de l'ambient; els passeigs prop del mar amb un jersei sobre les espatlles; el gairebé no parlar de Riells o Montgó; són senyals evidents de què l'Escala torna a ser nostra.

Quan resideixes a la costa vius els canvis d'estació com el pas d'un somni a una realitat o d'una realitat a un somni sense saber massa bé què correspon a què.

L'Escala d'estiu i la d'hivern tenen poc, per no dir res, en comú, només la gent que la formen, els escalencs sí que són els mateixos, o no?

L'Estiu ens serveix per córrer com bojos durant dos o tres mesos, per fer cèntims que permetran a moltes famílies, subsistir just fins al proper juny, que amb una mica de sort serà molt millor que el passat i podran fer un raconet per poder ampliar el negoci, encara que això vulgui dir córrer deu vegades més.

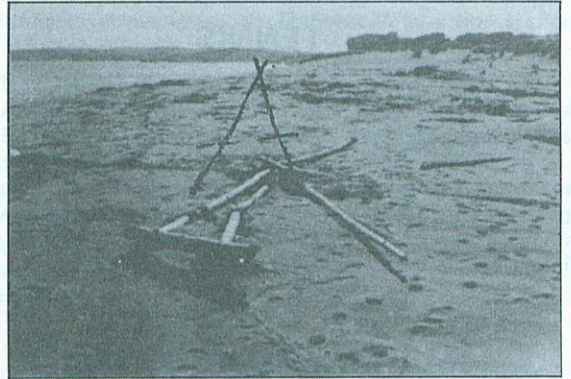
I a l'hivern es calcula, es projecta, es prepara... entre pel·lícula i pel·lícula de vídeo, és clar. Sempre reclusos, essent cada un de nosaltres un món únic i incompatible amb el del veí. Algú va dir una vegada, que els escalencs agafats un per un valem un imperi, però som incapaços de convida i fer coses positives en grup.

Segurament és la fredor de l'estació que transforma a les persones, abans extremadament comunicatives, capaces de parlar de qualsevol tema en qualsevol llengua, ara, en persones tancades que es deixen convencer difícilment per participar en alguna activitat del nostre poble.

De vegades em pregunto com podem arribar a ser un poble tan metamòrfic. Potser és que ens afecten en gran manera els canvis de temperatura.

III

El garbí de mitja tarda ha anat mancant. Les veles van tornant totes cap a port. I seran totes guardades fins que puguin tornar a sortir, potser fins d'aquí a un any, quan la calor torni. Les seves companyes sense veles es quedaran, a punt de sortir cada dia. Poc a poc, amb la seva particular parsimònia, quasi majestuosa, blau enllà, per tornar l'endemà, i sortir i tornar, amb el permís dels Déus. Seran

aquestes les que seguiran parlant del mar, cada dia, en íntima conversa, com el soroll de l'aigua en fregar les roques. Veuran que el sol és va fent escàs i que la nit és més inhòspita. La mar ja no està tan enamorada de la terra, i la baralla i l'escriidassa, bramola greu, a instants, a rampells...

Tornarem a veure passar els ocells que busquen la claror, fugitius de la tardor que se'ns atansa pel Nord. Són ocells que passen de llarg, com tants d'altres, que juguen el paper d'espectador, que ens mira d'enlaira, de lluny, per un forat... i ens encomanen aquest ofici tan mal pagat.

I què mirem? El poble, el nostre; la gent, la nostra; el verd, el blau, el viu dels ulls, el caliu dels cossos, tot.

IV

Els peus juguen lentament amb l'aigua transparent de la Riba, mentre els ulls busquen vestigis de l'estiu que ja ens ha deixat. El setembre ens dona la mà i ens fa caminar en direcció a un hivern inevitable i fred. Encara no fa massa dies la platja era plena de gom a gom i els cossos suats i il·lustrats amb cremes miraculoses s'exposaven damunt la sorra calenta esperant aconseguir el bronzejat somniat, que seria l'enveja dels companys de feina quan tornessin de nou al treball.

L'aldarull de la nit al poble... Els establiments del poble sempre plens, mai trobaven l'hora de tancar. Si de dies el poble romania gairebé buit perquè tothom era a la platja, de nit s'omplia de color i fantasia, de llums i de sorolls.

Agafó les sandàlies i enfilo amunt, primer pel carrer del Port i llavors trenco a l'esquerra, cap al Passeig Marítim. Es veuen els darrers turistes que ja aviat marxaran. En arribar arran de mar, miro el meu entorn, arreu es veuen edificis nous de trinca, estranys i massa alts pels meu gust. El que era la casa de can Llardent ara és una «carcassa» immensa de pisos en construcció. No sé perquè sempre havia pensat que aquella casa envelliria amb el poble, que no podia desaparèixer car era un pilar fonamental de la Vila.

El pas dels núvols em fa pensar en el temps que passa, un temps insensible als esdeveniments quotidians, un temps lleuger com una ploma d'ocell... i tornem a ser, com aquell qui diu a l'hivern, i sense adonar-nos-en, a la primavera i de nou l'estiu.

Mont-Recova

SASTRERIA

Vilabrú